

Sandra Berg

Zwervers en prinsessen

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest
Stockfoto omslag: © Cherrydaria | Dreamstime.com

Zwervers en Prinsessen
ISBN 978-94-6204-236-0

Reeks: Grand Hotel Victoria (5)

© 2018 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze boeken.

© 2018 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2018 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

In de reeks Grand Hotel Victoria verschenen:

- Heldin op klompen (1)
- Buitenbeentjes (2)
- Speurneus op hakken (3)
- Lief en Leed (4)
- Zwervers en Prinsessen (5)

* Alle delen van deze serie zijn ook zelfstandig te lezen.

Vaste personages van Grand Hotel Victoria:

- * Lauren Kingler, manager van het hotel, dochter van Marie-Claire en Stan, en moeder van Lonneke
- * Jean-Pierre, de grote liefde van Lauren en vader van Lonneke
- * Rolf Menler, runt de manege met hulp van Emil
- * Britta Svensson, receptioniste
- * Axel Cederberg, barkeeper
- * Ella Bell, allround medewerkster
- * Harm Swinkels, kok en vader van 6 kinderen
- * Göran Andersson, werkt in de keuken
- * Danny Kinkels, keukenhulp
- * Janet Wilsson, oorspronkelijk kamermeisje, maar wordt overal ingezet
- * Marlie Kirkels, receptioniste
- * Bjorn Hedberg, hoofd restaurant
- * Kristian Boström, knappe blonde ober

PROLOOG

Britta Svensson zag de jonge vrouw vanuit haar ooghoeken binnenkomen en in iedere andere situatie zou ze nog snel haar beweging afronden om op te staan en zich met een goed geoefende glimlach tot de nieuwe gast te wenden. Maar dit was totaal iets anders.

Britta's mond ging open als die van een vis die naar lucht hapt. Haar bezige vingers bleven midden in hun bewegingen steken. Ze draaide zich om en staaarde onbeholpen naar de nieuwkomer die nu naar de receptie schreed.

De vrouw trok een zwarte koffer met geborduurd zilveren tekens met zich mee. Het leek zo'n ouderwets geval dat je met je meesleept aan het handvat, maar dan op zijn korte kant gezet en met goed verborgen wieltjes eronder. Zo'n koffer die je nooit ergens anders zag.

Haar gezicht was jong en onschuldig, als dat van een elfje. Haar jurk sprookjesachtig, gebroken wit met een ondertoon van blauw. Een strak bovenlijf van doorzichtige kant en een uitlopende rok voorzien van borduursels met hier en daar een subtiel glittertje. Daaroverheen een soort overjurk – de benaming 'vest' deed het kledingstuk ernstig tekort – diep uitgesneden zodat het topje van de onderjurk zichtbaar was, maar niet zo diep dat het te veel bloot gaf. Het met glanzende knoopjes gesloten bovendeel was strak, met kant en borduursels en lange mouwen die strak om de bovenarmen zaten, maar naar beneden toe werd uitliepen. Het deel vanaf de aansluitende taille was geopend zodat de rok met borduursels goed zichtbaar

bleef. Plooitjes, kant en borduursels, ook hier, die op wonderlijke wijze perfect bij de onderjurk pasten.

Britta's brein zocht koortsachtig naar referenties.

Wie was die dame? Iemand van het koningshuis? Een actrice of zangeres?

Nee. Actrices en zangeressen zagen er meestal verbijstend gewoontjes uit in het dagelijks leven. Sommigen misschien sexy en uitdagend. Of stijlvol. Ook dat was mogelijk. Maar deze jonge vrouw... Wie kon ze zijn?

Prinses Victoria? Dat zou nog eens iets zijn... Prinses Victoria in Grand Hotel Victoria. Maar nee, prinses Victoria was veel ouder dan dit jonge model. Het was ook niet prinses Sofia. Sofia had een spleetje tussen haar tanden en zag er toch anders uit. Prinses Madeleine dan? Britta bleef even bij deze vraag hangen toen de jongedame al bij de balie stond.

Ze leek werkelijk een beetje op prinses Madeleine. Toch geloofde Britta niet dat het Madeleine was en ze zocht koortsachtig naar een juiste aanspreektitel zodat ze haar niet beledigde.

Ze kwam niet verder dan een knikje en een gedwongen lachje waarbij ze kleine, elektrische stroompjes voelde die haar bovenlip deden trillen.

De jonge vrouw tegenover haar lachte net zo nerveus terug. Ze leek jonger dan Madeleine en haar hand trilde een beetje toen ze de witte bloemetjes beroerde die in haar bruine haren waren gevlochten.

“Ik heb niet gereserveerd, maar ik zou heel erg graag een kamer boeken.” Ze keek Britta vragend, bijna smekend, aan.

“Uh ja, natuurlijk,” haastte Britta zich te zeggen. Ze kon immers niet als een vis op het droge naar lucht blijven happen, starend naar de sprookjesjapon en de glinsterende lange oorbellen tussen dat lange, zacht krullende haar. Ze dwong zichzelf haar blik los te trekken van de vrouw die op zijn minst een prinses moest zijn – uit een ander land misschien? – en keek naar de kamers die nog vrij waren.

“De luxe suite en de suite op de begane grond zijn helaas al besproken,” zei ze verontschuldigend. “Ik kan u alleen een eenpersoons-comfortkamer aanbieden of een Grand de Luxe kamer met tweepersoonsbed.”

“Een Grand de Luxe kamer graag.” De jonge vrouw leek de woorden er haastig uit te gooien en keek gejaagd om zich heen alsof ze bang was dat iemand haar hoorde.

Britta merkte dat ze weer naar de jonge vrouw staaarde. Ze dwong zichzelf haar aandacht op het scherm schuin voor zich te richten om de vrouw in te schrijven.

Ze heette Alice Haglund. En hoe Britta ook nadacht... ze herkende die naam niet. En een buitenlandse prinses was ze waarschijnlijk ook niet. Tenzij ze ergens accentloos Zweeds had leren praten en een Zweedse naam had aangenomen.

Alice Haglund, Haga Kyrkogatan in Göteborg.

Britta noteerde de gegevens. Goede buurt, wist ze. Dure buurt, meende ze. Maar zelfs daar liepen ze niet rond in ruisende sprookjesjurken. Toch?

Misschien stond deze Alice op het punt om te trouwen? Misschien was ze net gevlucht voor haar eigen bruiloft? Zoveel vragen. Maar geen enkele vraag die ze hardop kon

stellen.

Ze nam de persoonsgegevens op, deed haar gebruikelijke uitleg over hotel, tijden waarop ontbijt, lunch en diner werden gereserveerd...

Hier onderbrak Alice Haglund haar. “Kan ik volpension boeken?”

“Natuurlijk.”

“Voor een week?”

Was ze dan toch geen gevluchte bruid? Of juist wel en wilde ze zich een poosje verstoppen? Had ze iets over haar toekomstige echtgenoot ontdekt? Had iemand haar tot een huwelijk willen dwingen? Had ze zelf een minnaar?

“Ja?”

Britta ontwaakte uit haar overpeinzingen, knikte haastig, noteerde het bij de reservering en raffelde de rest van het verhaaltje af. Locaties restaurant, bar, zwembad en fitness, de mogelijkheid om een paard te huren... dat soort zaken.

De jonge vrouw tegenover haar leek nauwelijks te luisteren. Ze stond daar zo'n beetje als een wassen beeld met rechte rug en nog steeds die lichte trilling in haar hand terwijl ze aan haar haren friemelde.

“U kunt alles nog een keer nakijken in de map van het hotel op uw kamer,” besloot Britta. “En als u uw auto wilt parkeren...”

“Ik ben met de taxi.”

Britta maakte daar een notitie over, overhandigde haar de sleutel van kamer 110 en keek Alice na toen deze met een bijna gedwongen kaarsrechte rug de trap op schreed.

Britta realiseerde zich dat ze vergeten was te vertellen dat er een lift was.

Maar eigenlijk was dit precies zoals het hoorde te zijn: een jonge vrouw in een prachtige prinsessenjurk, die met kaarsrechte rug de statige houten trap met gekrulde leuningen op liep. Ze droeg haar koffer dit keer aan het handvat, als een willekeurige koffer uit vervlogen tijd. Alsof dit hotel niets anders was dan haar persoonlijke landhuis en ze net na een lange reis was thuisgekomen.

* * *

Britta zat nog steeds zo'n beetje voor zich uit te staren, toen ze werd opgeschrikt door een mannenstem bij de balie.

“Goedemiddag. Ik heb gereserveerd.”

Geschrokken keek ze op. Recht in het gezicht van een man die ze wel degelijk herkende.

De man die iedereen waarschijnlijk zou herkennen.

Gabriël Norell, de regisseur. Bekend – en door sommigen gehaat – vanwege zijn spraakmakende documentaires, maar wat Britta betrof – en waarschijnlijk wat iedere vrouw betrof – was zijn verschijning minstens even spraakmakend. Lang, met knappe vormen, middenblond haar, schaduw van snor en baard en oplichtende blauwe ogen.

Konden hij en die vrouw van daarnet...

“Juffrouw?”

Britta schrok op, schikte haar bijeengebonden rode haren nerveus – alsof dat hielp – en knikte haastig. “Natuurlijk,

meneer Norell. De suite, kamer B1?”

Hij knikte.

“Het spijt me dat de luxe suite niet beschikbaar was.” Het speet haar echt. Ze had die prachtige kamer liever aan hem gegeven dan aan die arrogante, met goud en parels behangen heks die zich barones noemde en die haar sullige man aan één stuk door commandeerde.

“De suite voldoet ongetwijfeld prima,” zei Gabriël Norell met die heerlijke stem waarop ze wilde wegdrijven.

Ze keek hem vluchtig aan, ontmoette heel even die heldere blauwe, onderzoekende ogen en voelde haar wangen warm worden.

Ze greep de sleutelkaart van de suite. “Kamer B1.” Ze raffelde haar standaardverhaal af zonder hem nog een keer aan te kijken, bang dat ze zich dan in haar woorden zou verslikken, en wees waar de kamer lag: “Door de deur, daar links, linksaf de gang inlopen en dan, meteen achter de zaal, naar rechts. De eerste kamer aan de linkerkant is kamer B1.”

Hij nam de sleutelkaart van haar aan, knikte haar vriendelijk toe, schonk haar zelfs een glimlach waar haar knieën van gingen knikken en liep met zwierige passen naar de deur die ze had aangewezen, terwijl hij een glanzende reiskoffer op wielen achter zich aantrok.

Britta liet zich weer op haar stoel zakken en blies de onbewust ingehouden lucht uit.

Wat was het vandaag voor een dag? Woensdag, sprookjesdag?

Zoiets?

Bang voor een volgende omtuimelende ervaring toen ze

weer iemand de hal in hoorde komen, keek ze voorzichtig op.

Weer een bekend gezicht. En vertrouwd. Geen gast. Het was de blonde Rolf Menler. De man van de paarden.

De glimlach op haar gezicht ontstond vanzelf. Geen reden voor nervositeit. Ze kende hem immers goed. Hij was een van hen.

Waarom haar lip toch weer trilde toen hij tegenover haar stond en waarom die wangen toch weer gloeiden, wist ze ook niet en vond ze gewoon stom. Misschien wist ze dat ook wel en maakte dat alles alleen maar stommer.

Hij moest vast Stan of Marie-Claire spreken. Of zou hij denken dat Lauren alweer terug was?

Lauren zou vandaag immers naar huis komen. Lauren en Jean-Pierre. De stakker...

Ze voelde een obstakel in haar keel toen ze aan Jean-Pierre dacht, slikte het weg en wendde zich weer tot Rolf, die nog steeds niet leek te weten wat hij wilde zeggen.

Hij tikte met zijn vingertoppen op de balie.

“Ja?” vroeg ze.

“Ik wilde eigenlijk vragen of ik je mag uitnodigen voor een kopje koffie, bijvoorbeeld in Värnamo?” Hij wierp haar slechts een korte blik toe, maar deed daarna alsof hij een interessant pluisje op de balie ontdekte. “Ik bedoel... ik begrijp goed als je geen tijd hebt of zo... en ik bedoel er niets mee. Ik moet daar zijn en, nou ja...”

Britta's hart maakte een rare bokkensprong. “Ja.” Ze riep het bijna.

“En ik dacht... wat?”

“Lijkt me gezellig.” Ze probeerde zelfverzekerd te klin-

ken en zelfs minzaam te glimlachen, maar het bleef een nerveuze show.

“Oh. Leuk.” Het klonk alsof hij het niet had verwacht en nu niet wist hoe het verder moest.

De stille pauze die ontstond, knetterde door de onzichtbare lading.

Britta dwong zichzelf het woord te nemen. Haar ogen dwaalden maar heel even af naar zijn ogen, maar vestigden zich daarna haastig op de pen in de houder op de balie. “Ik werk morgen tot twee uur en begin daarna weer om zes. Marlie heeft morgen eigenlijk avonddienst, maar ze had een kaartje voor het theater en, nou ja...”

“Komt het uit als ik je dan om twee uur ophaal?”

“Twee uur is perfect.”

“Goed. Dan zien we elkaar dan.” Heel even leek het alsof hij nog iets wilde zeggen, maar hij draaide zich met een ruk om en beende gejaagd weg, de hal uit, naar buiten. Alsof hij vluchtte.

Britta bleef staan en keek naar de deur die inmiddels weer gesloten was.

“Was dit een date?” Haar hete wangen zouden vandaag niet meer afkoelen. En haar hart zou de rest van de dag van slag zijn en rare sprongen maken.

Woensdag, sprookjesdag.

Haar kater, Dikkie Dik, zou zich morgen een dag zonder haar moeten redden. Maar ze kon hem altijd als excuus gebruiken als ze morgenmiddag in Värnamo toch besloot om weg te rennen. Als ze zichzelf voor gek dreigde te zetten. Door hem aan te raken of te willen kussen.

Een uur later dacht Britta alleen nog maar met vlagen aan prinses Alice, prins zonder wit paard Gabriël en de warme wangen bezorgende Rolf. Dat kwam vooral omdat ze het erg druk had, daar achter de balie. Daar had ze uiteraard zelf voor gezorgd.

Ze moest immers iets doen om haar chaotische brein en al die rare beelden die als snippers in een storm in haar hoofd tolden tot rust te brengen. Ze piekerde zelfs over *stakker* Jean-Pierre als ze zichzelf de ruimte gaf.

Nee. Ze had zichzelf de opdracht gegeven om vandaag een paar brieven weg te sturen, waar geen haast bij was, en de informatie in de hotelmap nog een keer onder de loep te nemen.

En dat was het moment waarop de dame van ergens in de vijftig de hal binnen zeilde.

Ze was als een frisse wind die de herfst met zich meebracht.

Britta kende haar niet, maar toen ze de vrouw zag met haar wild opgestoken bruine haar en die rode, met kleurige figuurtjes bedrukte band om haar hoofd met die gigantische strik, de parelmoer bril met ronde glazen, de pittige rode lippen, donkerpaarse rok en vestje, en het zalmkleurige bloesje – met de opzichtige kraag – hoe was het mogelijk dat die kleuren toch bij elkaar leken te passen, terwijl ze juist bij elkaar hadden moeten vloeken? – meende ze toch wel te weten wie het was.

Dorotea Smith, voor wie het Vandalarum een kamer in het hotel had geboekt, scheen immers een bekend kun-

stenares te zijn en deze dame zag er precies uit zoals een kunstenaar er volgens Britta uit hoorde te zien. Dat en nog een beetje meer.

Ze glimlachte naar de vrouw die met snelle passen naar de balie kwam en de vrouw lachte breed naar haar terug.

“Lieve meid. Ik ben Dorotea Smith en volgens mij heeft het Vandalorum – het museum in Värnamo – hier een kamer voor mij geboekt?”

Het kostte Britta niet de minste moeite haar glimlach te handhaven toen ze knikte.

“Er is voor u een eenpersoons luxe kamer gereserveerd.”

“Een luxe kamer nog wel? Lieve help.” Ze schudde druk met haar hoofd. Haar strik leek kleine huppeltjes te maken en een serie kettinkjes om haar smalle nek rinkelde.

“Nou ja... we zullen er maar gewoon van genieten, nietwaar?” Het leek bijna alsof ze Britta om raad of permissie vroeg en Britta knikte enthousiast.

“Ik weet zeker dat u het naar uw zin zult hebben. Het is een zeer aangename kamer. Smaakvol ingericht in de stijl van het hotel, een heerlijk boxspring-bed, een zithoek en een Nespresso-apparaat zodat u zelf een kopje koffie kunt maken.”

“Wat een verwennerij.” De vrouw wreef verheugd haar handen. “Ik lijk wel een koningin of zo.”

Ze zag er niet uit als een koningin, maar Britta geloofde niet dat iemand het over zijn hart zou kunnen verkrijgen om dat tegen haar te zeggen.

Ze glimlachte alleen maar en nam de brede glimlach die ze retour kreeg met graagte aan.

Dorothea leek maar half naar de uitleg van Britta over de

faciliteiten van het hotel te luisteren. Ze draaide maar zo'n beetje rond, nam de hal in zich op, keek op als iemand langsliep en deed eigenlijk vooral denken aan een kind in Disneyland.

Maar Britta vergaf het haar graag. Al was het maar vanwege de hartelijke lach, die ze steeds weer opnieuw mocht ontvangen.

Toen ze Dorotea de sleutelkaart overhandigde, pakte Dorotea haar hand even vast en kneep er vriendelijk in. "Dank je wel, lieve kind. Ook voor je geduld, want ik weet dat ik hier als een peuter sta te draaien. Prachtig rood haar heb je trouwens. Je bent werkelijk een lief ding."

Britta gloeide nog een beetje na van de complimentjes toen Dorotea allang was verdwenen.

Ze liet haar blik even over haar eigen zwarte pakje en grijze coltruitje glijden. Natuurlijk... hier achter de receptie was dit soort kleding nodig. Maar eigenlijk droeg ze zelden iets anders. Misschien moest ze ook eens wat meer kleur opzoeken.

Ze grinnikte een beetje bij het beeld van zichzelf met een reuze strik in haar haren. Waarschijnlijk leek ze dan vooral op Minnie Mouse.

Minnie Mouse met rood haar.

HOOFDSTUK 1

Dag 1, woensdag

Alice stond eindelijk op van de comfortabele koninklijke fauteuil bij het raam. Ze had hier al minstens een uur gezeten en de Engelse tuin bewonderd met al die herfstkleuren, die overal tegelijk opdoken alsof iemand met een verpalet had rondgezwaaid. Ze had hier nog uren kunnen zitten als ze niet zo'n honger had gehad.

Ze hield van deze kamer. Nu al.

Ze hield van het prachtige oud-Zweedse behang met zijn bloemen, de hoge ramen en gordijnen in hetzelfde motief als het behang en van het heerlijke bed waar ze natuurlijk al even op had gelegen. Ze hield van de luxe badkamer met die grappige ronde wasbakken, die als kommen op het met miniatuur-tegeltjes bezette blad stonden en van het heerlijke bad, de douche, het glanzend toilet en die zalige zeepjes, snoezige flesjes shampoo en de zachte witte handdoeken. En natuurlijk van het Nespresso-apparaat, waarmee ze al een kopje koffie had gezet. Ze hield heel erg veel van het Nespresso-apparaat. Zo één als Hugo... Ze duwde Hugo haastig naar de stoffige zolder in haar hoofd.

Hier zou ze wonen, de komende week. Alsof dit alles van haar was.

Ze bekeek zichzelf in de spiegel, liet haar hand liefkozend over de zachte stof van de prachtige jurk glijden en schikte haar haren, hoewel er weinig aan te schikken viel.

Tijd voor het diner.

Ze strekte haar rug, net voordat ze haar kamer uit liep. Een echtpaar in de gang verstomde midden in hun gesprek en staarde naar haar.

Ze glimlachte hen minzaam toe en liep naar de trap.

Terwijl ze afdaalde, stelde ze zich voor hoe beneden personeelsleden klaarstonden om haar op haar wenken te bedienen. Hoe mensen met open mond naar haar keken en woorden van herkenning fluisterden. Ze glimlachte om die fantasie en lette goed op hoe ze haar voeten neerzette op die hoge hakken. Een enkel verzwikken en vallen was immers bepaald niet gracieus en ze was die stiletto's gewoon niet gewend.

Het restaurant was precies zoals ze zich had voorgesteld, met stoelen die zo uit een paleis leken te komen, ronde tafeltjes met sneeuwwitte tafelkleden, fonkelende kristallen glazen, kunstig gevouwen servetten en schitterende kroonluchters aan het plafond.

Ze koos een tafeltje in de serre, zodat ze vrij uitzicht had op de tuin.

De zon stond vrij laag en verspreidde een warm licht dat het herfstrood als vuur deed opvlammen en aan de gele bladeren een warm-oranje gloed gaf. Vandaag had een prachtige dag kunnen zijn. Als alles anders was geweest.

* * *

Gabriël zag haar bij het raam zitten, meteen toen hij het restaurant binnenliep: die jonge vrouw met donker haar en een jurk alsof ze op het punt stond te trouwen. Mis-

schien stond ze wel echt op het punt om te trouwen. Maar waarom zat ze hier dan helemaal alleen? Wachtte ze op de bruidegom die zich elk moment bij haar kon voegen? Of die nooit kwam? Er ging iets tragisch van uit, zoals ze daar zat. Iets dat hem raakte. Alsof ze verdwaald was in een wereld die niet de hare was. Verloren in de tijd. Ze keek even naar hem, alsof ze de aanraking van zijn ogen had gevoeld. Een vluchtige blik zonder herkenning. Gabriël voelde zich een indringer en wendde zich van haar af.

Hij liep door naar de tafel achteraan in de serre en nam plaats op de stoel die hem zicht gunde op het hele restaurant.

De vrouw die zich barones noemde en die hij al had ontmoet toen hij zijn kamer voor het eerst was binnengegaan, zat in het midden van het restaurant. Haar man zat tegenover haar en leek veel kleiner dan zijn vrouw. Zelfs als er in lengte geen verschil bestond.

Hij mocht haar niet. De hongerige, hyena-achtige manier waarop ze hem eerder en nu bekeek, stond hem tegen. De manier waarop ze de punt van haar tong over haar dunne lippen liet glijden, riep slechts walging bij hem op.

Hij deed alsof hij het niet zag.

Ze was niet de enige vrouw die naar hem keek. Sommige dames waren discreet en fluisterden woorden van herkenning tegen hun partner. Twee dames in de hoek wierpen hem stiekeme blikken toe en giechelden achter de menukaart. Enkele vrouwen staarden hem eenvoudigweg met open mond aan.

Hij hield niet van al die aandacht. Dat gestaar. Misschien

moest hij het als een compliment opvatten, maar het voelde alsof de lucht om hem heen werd weggedrukt.

Zou hij hier ooit aan wennen?

Hij bekeek de menukaart terwijl de andere gasten hem bestudeerden, ervan overtuigd dat hij het niet merkte.

* * *

Dorotea liep ook het restaurant binnen. Veel tafels waren al bezet en de ruimte was gevuld met beschaafd geroezemoes. Standaardgasten in standaardmantelpakjes, jurkjes en pakken, constateerde ze.

Maar, hé... was dat daar achterin niet die regisseur? Gabriël Norell? Ze kneep haar ogen tot spleetjes om hem beter te bekijken. Geen twijfel mogelijk. Hij was het.

Hij zag er in het echt verdorie nog beter uit dan op de foto's, maar het was niet zijn uiterlijk wat ze aan hem bewonderde. Dat was zijn lef. De documentaires die hij maakte, waarbij hij discreet heilige huisjes omver trapte, uitsluitend met goed onderbouwde feiten. Hij drukte mensen met hun neuzen op de feiten die ze niet wilden zien, zoals die laatste documentaires over racisme waarin hij niet alleen de aangehaalde aantijgingen onderuithaalde maar zelfs liet zien dat tot de stamboom van geharde racisten verre familieleden uit gehate culturen gerekend konden worden. Omdat hij daarvoor een aantal spraakmakende personen als voorbeeld had gesteld – en uitspraken had uitgelicht die de betreffende personen waarschijnlijk liever niet in de openbaarheid wilden hebben – had dat aardig wat consternatie teweeggebracht. Er waren zelfs,

ook vanuit het buitenland, pogingen gedaan de film te verbieden, maar Norell balanceerde altijd op de rand zonder ooit over te hellen.

En nu zat hij hier. In dit hotel. Hoe was het mogelijk.

Dorotea snelde naar hem toe. “Gabriël Norell. Wat geweldig je hier te ontmoeten,” zei ze.

Ze greep zijn hand vast en schudde hem, nog voordat hij kon reageren.

Ze zag de verbazing in zijn blik, maar ach... mensen raakten gewoon zo snel verbaasd tegenwoordig.

Ze ging tegenover hem zitten, vouwde haar handen op de tafel voor zich en keek hem aan. “Ik ben onder de indruk van je, Gabriël. Je bent mijn held. Weet je dat wel?”

Zo te zien aan zijn gezicht wist hij dat niet.

“De documentaires die je maakt... in één woord geweldig. Controversieel, spraakmakend, brutaal.”

Ze zwaaide haar armen rond, maaide bijna een wijnglas om en liet haar armbandjes rinkelen. “We moeten meer mensen hebben als jij. Oh... ik zou zo graag met je discussiëren, maar niet nu, natuurlijk. Je wilt nu even rustig eten. Nee... je hoeft niet te vragen of ik bij je kom zitten. Je hebt vast behoefte aan een beetje rust. Ik wil alleen dat je weet dat ik een fan ben en dat ik je in de komende dagen nog hoop te spreken.” Ze schudde haar hoofd. “Lieve help... Gabriël Norell. Hier. In dit hotel.”

Ze wachtte niet op een reactie, maar stond op, trok in die beweging bijna het tafelkleed met zich mee, maar wist nog net te voorkomen dat servies en bestek op de grond kletterden. Opeens viel haar oog op het meisje bij het raam.